

«Copeo, copeo, copeo traïdor:
 roseta encarnada,
 si t'he agraviada
 jo et deman perdó...»
 Qui me duu l'estrofa, plena de perfums,
 abella brunzenta de la soledat?...
 Quan de ma finestra, a encesa de llums,
 estenc la mirada per damunt Ciutat,
 i l'ànima mia s'enfonsa, llunyana,
 dins la serra immensa
 que l'illa travessa, que l'illa defensa
 de la tramuntana,
 llavors de la serra surt una cançó,
 surt una harmonia que es torna visió:
 «Jo vénc a parlar-te d'una vida d'or,
 de la vida lliure que enyora ton cor;
 som la camperola que presents te duu,
 jo vénc de la serra, mes no som per tu.»
 Oh flor de muntanya, fina morenor,
 oh la pageseta que és una pintura
 i té la cintura
 com un gerricó!
 L'aviram la volta amb gran voleteig
 quan de matinada crida son estol;
 amb capell de pauma se guarda del sol
 quan rega els bellveures vora el safareig.
 Per servir als pobres fumants escudelles,
 confitar codonyes, adobar gonelles
 o guarir les nafres, no hi ha millors dits;
 canta codolades
 i sap contarelles
 d'alicorns i fades
 i poals florits.
 Al fons de la cambra porta a la padrina
 el vas ple d'escuma de la llet que muny;
 encara és fadrina,
 mes serà madona d'un terme de lluny.
 La nit del dissabte, se posa a escoltar
 i el cor d'alegria li bat en secret
 quan dins la salvatge negror de l'estret
 on la coma acaba, sent un eguinar
 que ella coneix bé.
 és l'euga ensellada del pubill qui ve.
 Arriba a la clastra, bota de la sella;
 escomet els amos, escomet la filla,
 s'asseu devora ella;
 i encara no brilla
 l'estel del matí,
 reprèn la tornada pel mateix camí.
 I llavors la fosca de la nit que minva,
 i tots els paratges, ecos i llumets,
 els torrents que bramen al peu de la timba,
 el matí que esclata en mil saluets,
 els galls que desperta, les penyes que daura,
 els bous que pasturen, el parell que llaura,
 les viles disperses en la vall sublim,
 el boc que corona la roca del cim,
 el gorg que no es mou
 dins la penya brava,
 com gota de rou
 dins una flor blava,
 les dones que renten i la que entrecava,
 olivars, pollanques, vinyes, sementeres,
 molins i masies i castells roquers,
 pel jove qui passa, plena de dolçor
 de la festejada l'ànima xalesta,
 tot és una festa
 que canta d'amor.

Oh esquerpa cadena de puigs gegantins!
 Oh la visió pura que ve d'allà endins,
 flor de rustiquesa
 que em duu l'enyorança de la juvenesa!
 Si per amoixar-li la cua penjanta
 m'inclín a la jove, ella se decanta...

«Copeo, copeo, copeo traïdor:
 roseta encarnada,
 si t'he agraviada
 jo et deman perdó...»
 Ella se decanta i desapareix;
 i mentres s'allunya i se converteix
 en llum solitari lo que era visió,
 en llum solitari dins la majestat
 de la serralada,
 tota silenciosa i tota nimbada
 de serenitat...
 encara ressona
 la veu argentina
 d'aquella fadrina
 que serà madona:
 «Jo som la pagesa que presents te duu;
 jo vénc de la serra, mes no som per tu.»
 Oh esquerpa cadena de puigs gegantins!
 Ginebrons balsàmics, estepes i pins;
 sitges que negregen sota l'ausinar,
 soleiada ardenta que besa el pinar;
 ombra esmaragdina del fullatge espès;
 càntics de revetlla que arriben al mar
 de l'església oberta com un ull encès;
 mules trotadores
 que cascavellegen
 per la carretera
 del coll en avall;
 falles que flamegen,
 seguint la primera
 de les balladores
 en la nit del ball;
 soledat feresta
 on sembla que udola
 d'obscur fratricidi la gòtica gesta;
 trilleig de campanes que el vilatge endola;
 endolats que resen i de dos en dos
 cap al cementiri segueixen la caixa;
 garrofers que freguen amb la branca baixa
 les veles dels carros que van an el cos;
 tonada del batre, cadència moresca;
 mèl-leres que boten per dins la verdesca;
 famílies que volten la font de salut,
 i fruites que es fonen dins la boca fresca
 plena de rialles de la joventut;
 musa cançonera, vella rondallaire;
 sanitosa flaire
 de la pagesia;
 llumeneret blau
 que l'ànima atrau
 de la minyonia...
 sou l'exquisidesa, sou l'encantament
 on l'ànima hi sent
 de la pàtria mia.

La Serra
 Joan Alcover